

„Haló, květinko mého srdce, jak se máš, benti¹?“

To volá Zina, má milovaná chůva, vlastně skoro moje máma. Zina se o mě stará úplně odmalička, protože jsem nikdy mámu nepoznala.

Poprvé v životě jsme se Zinou od sebe takhle odloučené. Uklidňuju ji, spalo se mi dobře – okna pokoje vedou do parku.

„Já jsem ani oka nezamhouřila,“ říká Zina. „Dělám si o tebe starosti. Je tam dost teplé vody na mytí? Jíš dobře? A ta dívka, co jsi s ní na pokoji, je milá?“

Vyprávím Zině, že se mi tu všechno moc líbí. Spolubydlící tady ještě není,

ale už by měla brzy přijet. Když se se Zinou loučím, je mi těžko u srdce. Tolik bych si přála ji obejmout...

Za chvíli už jsem po snídani. Stojím se spolužáky z primy ve vestibulu školy a poslouchám ředitelku gymnázia Marion Lambertovou. Sluší jí to ještě víc než obvykle – má na sobě krásné zelené sako **barvy čerstvého listí**, jehož odlesky se jí zrcadlí v očích.

„Vítejte v primě,“ říká vlídným hlasem. „Je nám všem velkým potěšením, že vás můžeme v naší škole přivítat. A teď mi dovolte, abych vám někoho představila.“

S těmito slovy ukazuje na obraz muže se špičatým knírem.

¹ Benti (v arabštině): moje dcera